младите им венценосци. Нима бяха цар и царица ония двама тъй тихи и скромни люде, които подаваха всекиму ръка с приветлива дума, нима царят не ходеше с багреница и златен меч на бедрото, а царицата не носеше винаги бисерно ~~перчело~~ прегело на главата? Ако не бяха видяли заедно с тях владиката и толкова знатни войводи - не биха повярвали.

Когато слънцето спря на пладне, цялата околност бе почерняла от постоянно пристигащи нови тълпи. Иоан и Анна бяха седнали край една от най-скромните трапези, послана връз шарена черга на тревата. Майстор Груйо не можеше място да си намери от доволство. Той канеше високите си гости, сякаш смяташе, че те трябва да изядат всичко от трапезата му, Ала всеки носеше от своята цедилка: най-хубавата мръвка, най-едрия грозд, най-червеното вино. Анна любезно приемаше всичко и го оставяше до себе си.

~~Серби~~ Себри, отроци и парици поклащаха глава и въздишаха. Един от тях, с по-развързан език, па и изпитото вино не бе малко, се обърна към царя:

- Прощавай, царю честити, ама булката ти нищо не слага в уста. Трябва да понаедрее, зер царска челяд ще въди.

Всички се спогледаха, но като забелязаха, че Иоан се усмихна, избухнаха във високи смехове. От уста на уста, простодушните слова обиколиха всички трапези. Весела глъчка премина из цялата тълпа. И отново се залюля безкрайно, радостно, буйно хоро.

На чело пристъпяха сам Иоан с младата невеста. Както по времето на цар Асен и царица Елена. Сякаш нещо се стопи в сърцето на людете, някаква дълго стаявана горчивина, някаква тежка и тъмна тревога. Лошите дни бяха отминали. Сега те можеха спокойно да чакат отредените си бъднини. Един мъдър баща бдеше над тях.Отдавна заглъхнали старинни песни отекваха под ясното небе, изникнали от волен порив, от освободена душа.